

świadczenia usług, powinien być interpretowany w ten sposób, iż uznanie przez Państwo Członkowskie prawa pobytu usługobiorcy, będącego obywatelem innego Państwa Członkowskiego, nie może być uzależnione od okazania przez tego obywatela dowodu tożsamości bądź ważnego paszportu, jeśli dowód na jego obywatelstwo może zostać przeprowadzony ponad wszelką wątpliwość za pomocą innych środków.

- 2) Przepis art. 49 WE sprzeciwia się temu, aby obywatele Państw Członkowskich podlegali w innym Państwie Członkowskim obowiązkowi okazywania dowodu tożsamości bądź ważnego paszportu celem udowodnienia ich obywatelstwa, jeśli państwo to nie nakłada ogólnego obowiązku wykazywania tożsamości na własnych obywateli, zezwalając im na udowodnienie ich tożsamości za pomocą wszelkich środków dopuszczalnych w świetle prawa krajowego.
- 3) Środek w postaci aresztu wobec obywatela innego Państwa Członkowskiego celem jego wydalenia zastosowany z powodu nieokazania dowodu tożsamości bądź ważnego paszportu, nawet w braku zagrożenia dla porządku publicznego, stanowi nieuzasadnioną przeszkodę w swobodzie świadczenia usług, a co za tym idzie, narusza przepis art. 49 WE.
- 4) Na obywatelach Państw Członkowskich jako na usługobiorcach spoczywa ciężar przedstawienia dowodów potwierdzających legalność ich pobytu. W braku takiego dowodu przyjmujące Państwo Członkowskie może zastosować środek w postaci wydalenia w granicach wyznaczonych przez prawo wspólnotowe.

(¹) Dz.U. C 171 z 19.7.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 10 marca 2005 r.

w sprawie C-235/03 QDQ Media SA przeciwko Alejandro Omedasowi Lesze (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia nr 35 de Barcelona)

(Dyrektywa 2000/35/WE — Pojęcie kosztów odzyskiwania należności — Koszty procuradora lub adwokata w postępowaniu sądowym w przypadku, gdy skorzystanie z tych pomocników procesowych nie jest obowiązkowe — Niemożność włączenia do kosztów postępowania na podstawie prawa krajowego — Niemożność powołania dyrektywy wobec podmiotu prywatnego)

(2005/C 115/07)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-235/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie preju-

dycjalnym, złożony przez Juzgado de Primera Instancia nr 35 de Barcelona (Hiszpania) postanowieniem z dnia 5 maja 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 czerwca 2003 r., w postępowaniu: **QDQ Media SA** przeciwko **Alejandro Omedasowi Lesze**, Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

W braku możliwości włączenia na podstawie prawa krajowego do zestawienia kosztów postępowania, którymi mógłby zostać obciążony podmiot prywatny zobowiązany z tytułu należności związanej z jego działalnością zawodową, kosztów wynikających z udziału adwokata lub procuradora na rzecz wierzyciela w postępowaniu sądowym mającym na celu odzyskanie tej należności, dyrektywa 2000/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych nie może służyć sama w sobie jako podstawa takiej możliwości.

(¹) Dz.U. C 171 z 19.7.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 10 marca 2005 r.

w sprawie C-336/03 easyCar (UK) Ltd przeciwko Office of Fair Trading (¹) (wniosek High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Ochrona konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość — Dyrektywa 97/7/WE — Umowy o świadczenie usług w zakresie transportu — Pojęcie — Umowy o wynajęcie samochodów)

(2005/C 115/08)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-336/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Zjednoczone Królestwo), postanowieniem z dnia 21 lipca, 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 30 lipca 2003 r., w postępowaniu **easyCar (UK) Ltd** przeciwko **Office of Fair Trading**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues, K. Schieman i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 10 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco: